

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **SILMET Plus, s. r. o.**, IČ: 262 10 967, se sídlem Příbram III 168, zast. Mgr. Jirím Kokešem, advokátem, se sídlem Na Flusárně 168, Příbram III, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2016, č. j. 15 Af 3/2016 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Žalobou ze dne 4. 1. 2016 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. 29329-2/2015-900000-304.8, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 15. 4. 2015, č. j. 9726/2015-620000-32.1, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí celkem 19.405 litrů minerálních olejů. Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) usnesením ze dne 25. 1. 2016, č. j. 15 Af 3/2016 – 21, (dále též „napadené usnesení“ nebo „usnesení o zastavení řízení“), řízení o žalobě z důvodu nezaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč zastavil.

[2] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, v níž uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Stěžovatelka uvádí, že z její strany sice došlo nedopatřením k opomenutí uhrazení soudního poplatku ve lhůtě stanovené krajským soudem, nicméně po uvědomení si této skutečnosti zadala v den doručení napadeného usnesení (tj. dne 27. 1. 2016) bankovní příkaz

k úhradě částky ve výši 3.000 Kč expresním způsobem. Navzdory tomu byl soudní poplatek připsán na účet soudu až dne 29. 1. 2016. Stěžovatelka je přesvědčena, že v takovémto případě je soud povinen své usnesení o zastavení řízení zrušit, neboť ke splnění poplatkové povinnosti došlo. Opačný postup by byl dle jejího názoru přepjatě formalistický a ve svém důsledku by zasahoval do jejího základního práva na spravedlivý proces, resp. jeho nedílné součásti – práva na přístup k soudu.

[3] Stěžovatelka současně namítá, že výzva k zaplacení soudního poplatku měla být doručena přímo jí, nikoliv jejímu právnímu zástupci. Nebylo-li tomu tak, výzva nebyla způsobilá vyvolat právní účinky, a to z důvodu, že neukládala povinnost přímo stěžovatelce, ale jejímu právnímu zástupci. Zaplacení soudního poplatku je přitom úkon, který může s ohledem na znění § 42 odst. 2 s. ř. s. vykonat pouze osobně poplatník. Z uvedeného lze dle jejího názoru dovodit, že k zaplacení soudního poplatku nebyla dosud řádně vyzvána. Stěžovatelka dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu, ve smyslu kterých nejsou obecné soudy vázány doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, vyžaduje-li to účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, resp. též na nálezy, které dle jejího názoru dopadají přímo na projednávanou věc (sp. zn. IV. ÚS 238/99, sp. zn. II. ÚS 177/2000 a sp. zn. II. ÚS 377/2000). Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), je přípustná (§ 102 věta druhá a § 104 s. ř. s.) a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté zdejší soud hodnotil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podstatou projednávané věci je posouzení zákonnosti zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku.

[8] Z obsahu soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující rozhodné skutečnosti. Stěžovatelka podala u krajského soudu dne 5. 1. 2016 žalobu proti rozhodnutí žalovaného (viz záznam o ověření elektronického podání na č. l. 1). Krajský soud vyzval stěžovatelku prostřednictvím jejího právního zástupce k zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč do 5 dnů ode dne doručení výzvy a poučil jej o následcích jeho nezaplacení. Výzva byla právnímu zástupci stěžovatelky doručena dne 11. 1. 2016 (viz usnesení na č. l. 16 a doručenká připojená k č. l. 14). Opakovanými dotazy na účetní oddělení bylo krajským soudem zjištěno, že soudní poplatek nebyl do 22. 1. 2016 zaplacen (viz úřední záznam na č. l. 19). Krajský soud poté dne 25. 1. 2016 vyhlásil usnesení, kterým řízení zastavil. Usnesení bylo právnímu zástupci stěžovatelky doručeno dne 27. 1. 2016 (viz doručenká připojená k napadenému usnesení). Dne 29. 1. 2016 byla na účet krajského soudu připsána částka ve výši 3.000 Kč, složená stěžovatelkou (viz záznam o složení na č. l. 23).

pokračování

[9] Podle § 42 odst. 2 s. ř. s. „[m]á-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim.“

[10] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. „[s]oud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.“

[11] Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), „[j]de-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení (dále jen "návrh na zahájení řízení").“

[12] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích „[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“

[13] Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích „[u]snesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.“

[14] Na tomto místě je vhodné připomenout, že zaplacení soudního poplatku představuje jednu ze základních podmínek řízení. Pokud navrhovatel (v tomto případě stěžovatelka) neuhradí soudní poplatek spolu s podáním návrhu (žaloby), představuje tento nedostatek vadu, která je odstranitelná výzvou předsedy senátu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Ve výzvě musí být k zaplacení poplatku stanovena přiměřená lhůta (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích) a poplatník musí být rovněž poučen o následcích jeho nezaplacení (§ 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Nesplní-li poplatník svou povinnost, po marném uplynutí lhůty stanovené ve výzvě k zaplacení soudního poplatku, není soud oprávněn přistoupit k meritornímu projednání věci, naopak je povinen řízení zastavit (srov. VEČEŘA, J. *Zákon o soudních poplatcích a předpisy související. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2015. s. 48).

[15] Hradí-li účastník řízení soudní poplatek bankovním převodem, z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný den, kdy je částka odpovídající výši soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu, nikoliv den, kdy byl ze strany poplatníka zadán příkaz k úhradě poplatku bankovním převodem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 – 49; přiměřeně srov. též závěry zdejšího soudu související s předáním podání obsahujícího kolkové známky držiteli poštovní licence, vyslovené v rozsudku ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, publ. pod č. 2328/2011 Sb. NSS; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nutno podotknout, že uvedený výklad je akceptován i Ústavním soudem (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. III. ÚS 2865/15; všechna rozhodnutí Ústavního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[16] K problematice hrazení soudních poplatků se vyjádřil též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 3 As 55/2004 – 52, v němž vyslovil názor, že „[p]lacení soudního poplatku není úkonem, který by musel vykonat účastník osobně, nýbrž že se jedná o úkon, který může vykonat jeho zástupce. Z žádného ustanovení zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neplyne povinnost poplatníka osobně zaplatit soudní poplatek. Jde proto o zastupitelné jednání a nedostatek osobního prvku jednajícího nezpůsobuje neplatnost či neúčinnost tohoto jednání. Účinky doručení usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek nastávají proto u zastoupeného účastníka řízení doručením tohoto usnesení jeho zástupci. V tom se rozšířený senát shoduje s již dříve zaujatým názorem Nejvyššího soudu (rozhodnutí ze dne 8. 6. 2000 sp. zn. 21 Cdo 1949/99 – uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek

pod č. 1/2001), podle něbož těmito úkony lze rozumět jen takové, kdy konkrétní jednání nemůže učinit nikdo jiný než účastník samotný, tedy jde o tzv. jednání nezastupitelné, charakteristické svým osobním prvkem, který se upíná právě a jen na osobu jednajícího, a to tak, že jiná osoba, odlišná od konkrétního účastníka řízení, nemůže, právě proto, že je charakterizován osobou jednajícího, takový úkon vykonat. Pod takovým jednáním si lze v praxi představit např. výslech účastníka, strpění ohledání, vydání určité věci apod.

I když povinnost zaplatit soudní poplatek stihá účastníka, neznamená to zároveň, že jej také musí osobně zaplatit. Tato povinnost totiž plyne z jeho procesního postavení účastníka řízení, který podává návrh. Tato povinnost totiž plyne z jeho procesního postavení účastníka řízení, který podává návrh. Je třeba přitom vzít v úvahu samotný smysl existence poplatkových předpisů, který vedle jistého, i když celkově spíše symbolického podílu na úhradě nákladů spojených s výkonem soudní moci plní i regulační funkci v přístupu k soudu tak, že stanovená poplatková povinnost a její výše pro věci určitého druhu vede potencialně účastníky soudního řízení k odpovědnému posuzování významu vzniklého sporu a způsobu jeho řešení pomocí soudu.

Podle výše citovaného názoru Nejvyššího soudu nehraje roli, kdo skutečně (fakticky) jménem poplatníka poplatek zaplatí. Jde tak typicky o zastupitelné jednání, kde nedostatek osobní aktivity jednajícího (poplatníka) nezpůsobuje neplatnost nebo neúčinnost takového úkonu, neboť podstatou úkonu je, aby soudní poplatek za povinnou procesní stranu byl zaplacen. K tomu lze jen dodat, že při posouzení zaplacení soudního poplatku jako úkonu, který má za povinnost vykonat účastník řízení osobně, by úhrada jinou osobou (v praxi ovšem velmi obtížně zjistitelná) znamenala, že poplatník soudní poplatek řádně nezaplatil, jiné osobě (zástupci) by musel být podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. vrácen a účastník řízení by musel být vyzván k osobní úhradě pod hrozbou zastavení řízení. Takové důsledky jsou jistě absurdní.“

[17] Stejně tak je dle názoru zdejšího soudu potřebné odkázat na náleží Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, publ. pod 193/2007 Sb.n.u.US., který ve své podstatě poskytuje odpovědi na převážnou část stěžovatelem uplatněných námitek. Ústavní soud v něm konstatoval následující:

„Ve věcech práva na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánu veřejné správy za účinnosti úpravy platné do 31. 12. 2002 zaujal Ústavní soud stanovisko, které bylo vyjádřeno v právní větě pilotního rozhodnutí, kterým byl náleží sp. zn. IV. ÚS 238/99 (Sbírka náležíů a usnesení Ústavního soudu, sv. 17, č. 10) (dále jen „Sbírka“), a která zněla takto: „Výzvu k zaplacení soudního poplatku je třeba doručit nejen právnímu zástupci, ale i účastníkovi (žalobci) samému. Pokud se tak nestalo a přesto došlo k zastavení řízení o správní žalobě pro nezaplacení soudního poplatku, představuje takový postup zásah do ústavně zaručeného práva na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánu veřejné správy, a to zejména z toho důvodu, že ve správním soudnictví soud nemá možnost jakkoli zohlednit dodatečné zaplacení a v řízení pokračovat.“ Nosným důvodem tohoto, stejně jako všech dalších na něj navazujících vyhovujících náležíů bylo, že proti rozhodnutí o zastavení řízení, které bylo důsledkem nezaplacení soudního poplatku, nebylo možné v rámci tehdejší úpravy správního soudnictví podat žádný opravný prostředek a podle ustanovení § 9 odst. 1, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v tehdy platném znění, nebyl-li poplatek za řízení zaplacen účastníkem řízení ani na výzvu soudu ve lhůtě, kterou mu určil, bylo řízení po marném uplynutí lhůty soudem zastaveno. Vzhledem ke krátkým lhůtám ve výzvěch k zaplacení soudního poplatku byl tak účastník řízení zbaven možnosti domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť nebyla poskytnuta reálná lhůta, v níž by bylo možné, aby zástupce svého klienta stihl vyznat o výzvě k zaplacení soudního poplatku a byl zde ještě dostatečný prostor pro jeho zaplacení. Proto Ústavní soud dovozoval, že v případech správního soudnictví, kde platil princip jednoinstančnosti řízení, musí být plně respektováno, že písemnou výzvu k zaplacení soudního poplatku je nutno doručit nejen právnímu zástupci, ale i zastoupenému účastníkovi, neboť on je tou osobou, která má ve smyslu již citovaných ustanovení zákona o soudních poplatcích osobně tuto povinnost splnit. Pokud se tak nestalo, šlo o zásah do ústavně zaručeného práva na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánu veřejné správy, a to, jak bylo již uvedeno, neboť ve správním soudnictví soud neměl možnost jakkoli zohlednit dodatečné zaplacení soudního poplatku a v řízení pokračovat.

[...]

pokračování

V době před přijetím zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním, podstata problému spočívala v celkové koncepci správního soudnictví, která neumožňovala zohlednit dodatečně ubrazení poplatku a v řízení pokračovat. Oproti účastníkům řízení občanskoprávního se tak navrhovatelé domáhající se soudního přezkumu správních rozhodnutí nacházeli v objektivně horším postavení, neboť mohli dodatečně ubradit poplatek z návrhu nejpozději ve lhůtě stanovené k tomu správním soudem. Ústavní soud ve své judikatuře rozlišoval oba typy řízení. V odůvodnění nálezu sp. zn. III. ÚS 292/01 Ústavní soud uvedl, že „reflektuje vývoj judikatury obecných soudů, zejména pak rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Rc 1/2001, avšak argumenty v něm obsažené, dle jeho přesvědčení, jsou zaměřeny nikoli na řízení dle části páté hlavy druhé o. s. ř., nýbrž na řízení odvolací dle části čtvrté hlavy první o. s. ř.“. V nálezu sp. zn. IV. ÚS 292/01 ze dne 22. října 2001 konstatoval, že „podstata problému spočívá v rozdílnosti právní úpravy civilního a správního soudnictví a z toho vyplývajícího dopadu do základních práv účastníků řízení. Zatímco v civilním řízení lze za určitých okolností vázaných na lhůtu pro odvolání proti usnesení o zastavení řízení pokračovat v řízení, ve správním soudnictví není takový postup možný vzhledem k absenci jakéhokoliv opravného prostředku.“ Zejména za situace, kdy občanskoprávní a správní soudnictví nebylo odděleno v tom smyslu, že se každé z odvětví řídilo samostatným procesním řádem, považoval Ústavní soud naznačenou disproporci za nepřiměřenou. Deficit právní úpravy správního soudnictví měl být proto vyvážen právě doručováním výzev k úhradě poplatku též samotnému žalobci. Dle Ústavního soudu představoval opačný postup zásah do základních práv, a to zejména pro neexistenci byl' jakékoliv možnosti zrušení usnesení o zastavení řízení v případě následné úhrady poplatku.

Nicméně v době rozhodné pro posouzení předloženého návrhu došlo k zásadní změně. Jednak bylo v mezidobí mezi vyhlášením výše zmiňovaných nálezů Ústavního soudu a dnem, kdy stěžovatel inicioval nyní přezkoumávané řízení o správní žalobě, zcela nově koncipováno správní soudnictví. To se formálně oddělilo od soudnictví občanskoprávního, když pravidla řízení byla vtělena do samostatného procesního předpisu. Tato pravidla, včetně vymezení práv účastníků řízení ve správním soudnictví, se od procesu občanskoprávního liší, což je dáno odlišností předmětu řízení. Zatímco v občanskoprávním řízení poskytují soudy ochranu soukromým subjektivním právům, v soudním řízení správním poskytují ochranu veřejným subjektivním právům. To dává legitimní základ pro odlišná procesní práva účastníků těchto řízení. Zároveň s vytvořením nového systému správního soudnictví byl upraven i zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Podle jeho § 9 odst. 7 soud zruší usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Pokud jde o možnost splnit poplatkovou povinnost dodatečně i po zastavení řízení, znamená nová právní úprava zákona o soudních poplatcích oproti předchozímu, Ústavním soudem kritizovanému stavu, ve své podstatě změnu nejen formální, neboť nyní je možné poplatek zaplatit dodatečně do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení a ve správním soudnictví toto usnesení nabývá právní moci doručením. To umožňuje zaplatit poplatek ze žaloby dodatečně, i když nejpozději týž den, kdy došlo k doručení usnesení. Oproti předcházející právní úpravě, kdy bylo možno poplatek ze správní žaloby dodatečně zaplatit jen ve lhůtě stanovené soudem ve výzvě, se nyní výzvou stanovená lhůta fakticky prodlužuje ještě o dobu, kterou bude správnímu soudu trvat vydání usnesení, resp. jeho doručení, což není dle přesvědčení Ústavního soudu doba zanedbatelná [...]

Článek 36 odst. 1 a odst. 2 Listiny, jejichž porušení stěžovatel namítá, garantuje každému právo domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu, a rovněž právo obrátit se na soud, aby přezkoumal zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné správy, tvrdí-li, že jim byl zkrácen na svých právech. Dle odstavce čtvrtého pak podmínky a podrobnosti soudního přezkumu upravuje zákon.

Pokud tedy soudy ctily procesní pravidla obsažená v příslušných rádech, zásah do ústavou chráněných práv stěžovatele z jejich rozhodnutí dovést nelze.

Ústavní soud závěrem konstatuje, že poplatková povinnost je i v jiných právních rádech běžnou podmínkou vydání meritorního rozhodnutí. Ve smyslu zmiňovaného čl. 36 odst. 4 Listiny pak podmínkou ústavně konformní. Stěžovatel byl povinen poplatek ubradit již při podání své správní žaloby. I když tak neučinil, právní úprava mu poskytovala možnost poplatek dodatečně ubradit, a to ještě v den právní moci usnesení o zastavení řízení.“

[18] Shora citované závěry zdejšího jakož i Ústavního soudu jsou dle názoru rozhodujícího senátu plně aplikovatelné i v nyní projednávané věci. Doručoval-li krajský soud výzvu k zaplacení soudního poplatku pouze právnímu zástupci stěžovatelky a nikoliv také přímo stěžovatelce, postupoval zcela správně, neboť uvedenou výzvou neukládal povinnost stěžovatelce vykonat něco osobně, nýbrž povinnost k učinění zastupitelného jednání (§ 42 odst. 2 věta první s. ř. s.). Krajský soud přitom poskytl stěžovatelce ke splnění poplatkové povinnosti dostatečnou lhůtu, která činila fakticky až 16 dnů (ačkoliv ve výzvě je výslovně stanovena lhůta 5 dnů, ode dne doručení výzvy do dne doručení napadeného usnesení zástupci stěžovatelky uplynulo až 16 dnů – viz odst. [8] tohoto rozsudku; srov. v této souvislosti též nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07). Ve výzvě je současně obsaženo řádné poučení o následcích nezaplacení soudního poplatku. Zastavení řízení krajským soudem proto bylo důvodné a v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Z obsahu soudního spisu rovněž plyne, že částka odpovídající výši soudního poplatku byla na účet krajského soudu připsána až 2 dny po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení. Krajský soud tudíž nebyl za těchto okolností povinen (a ani oprávněn) napadené usnesení podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zrušit a v řízení o žalobě pokračovat.

[19] Odkazuje-li stěžovatelka na judikatorní závěry vyslovené v nálezech Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 238/99, sp. zn. II. ÚS 177/2000 a sp. zn. II. ÚS 377/2000, Nejvyšší správní soud dodává, že tyto závěry byly přijaty v návaznosti na starou právní úpravu a byly překonány právě výše citovaným nálezem sp. zn. Pl. ÚS 2/07 (viz odst. [17] tohoto rozsudku). Stejně tak není případné stěžovatelčino poukázání na potřebu odchýlení se od doslovného znění zákona v důsledku ústavně konformního výkladu, neboť právní názory vyslovené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/07, jsou jmenovaným soudem dlouhodobě následovány, a není proto důvodu pochybovat o jejich ústavní konformitě (z novějších rozhodnutí viz např. usnesení ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. III. ÚS 2865/15, usnesení ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 2674/15, nebo usnesení ze dne 23. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 332/15).

III. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] S ohledem na shora popsané skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení však neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoliv náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu